

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Cobzac Elena,
Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Barcaru Marin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui

*Buzila Victor XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.12.2020 – 02.08.2021;

Instanța de apel: 06.09.2021 – 23.11.2021;

Instanța de recurs: 28.01.2022– 18.05.2022.

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău /sediul Buiucani/ din 02 august 2021, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art.364¹ Cod de procedură penală, Buzila Victor a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa prin aplicarea art.70 alin.(3¹) Cod penal - 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

1.1 Pentru a pronunța sentință, prima instanță a constatat că, Buzila Victor, la data de 13 octombrie 2020, aproximativ ora 22:34 min., nedeținând permis de conducere, încălcând flagrant prevederile pct.14) lit. a) din Regulamentul Circulației Rutieră aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13.05.2009, potrivit căruia conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, conducând pe str. Maria Drăgan 38, din mun. Chișinău, automobilul de model „VAZ 2107”, cu n/î XXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt confirmat prin rezultatul examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, consemnat în procesul-verbal nr.9217 din 13 octombrie 2020, potrivit

căruia concentrația alcoolului în sânge constituia 1,77 g/l și concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat - 0,96 mg/l, concentrație care, conform prevederilor art.134¹² alin.(3) Cod penal, constituie stare de ebrietate cu grad avansat, s-a tamponat în automobilul de model „Mercedes-Benz”, cu n/î XXXXX, aflat în stare de parcare, ce aparține lui Guleac Victor.

Astfel, acțiunile lui Buzila Victor au fost încadrate în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal - „*conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, de către o persoană care nu deține permis de conducere*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Luca Alexandru în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță în această parte, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, invocând că, infracțiunea imputată face parte din categoria infracțiunilor ușoare, cauza a fost examinată în baza prevederilor art. 364¹ Codul de procedură penală, inculpatul a recunoscut pe deplin faptele imputate și probele acumulate de urmărirea penală în susținerea acestor fapte, este caracterizat pozitiv și s-a căit sincer, regretă cele întâmplate și a contribuit activ la examinarea cauzei. Deși au fost constatate un șir de circumstanțe care-i atenuază vina, instanța a trecut cu vederea acestea. Mai mult, instanța a reținut că, nu există careva circumstanțe atenuante și i-a aplicat lui Buzila Victor pedeapsa cea mai dură posibilă - cu închisoare, fără a motiva neaplicarea față de inculpat a pedepsei alternative cu muncă neremunerată în folosul comunității. La soluționarea cauzei nu a fost motivată nici neaplicarea față de inculpat a prevederilor art.art.79 și 90 Cod penal, deși comiterea infracțiunii la o vârstă de până la 21 ani, constituie o circumstanță excepțională, reieșind din prevederile art.79 Cod penal.

Soluția instanței, privind aplicarea pedepsei cu închisoarea, este bazată în exclusivitate pe faptul că, inculpatul a mai comis două infracțiuni similare, fiind condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 29 decembrie 2020 și sentința Judecătorei Criuleni (sediul Dubăsari) din 27 ianuarie 2021, ambele fiind soldate cu o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Din aceste circumstanțe, instanța a dedus că - pedepsele aplicate anterior nu și-au atins scopurile scontate de prevenire a săvârșirii unor noi infracțiuni și inculpatul n-a făcut concluziile necesare.

La momentul consumării faptei ce a servit obiect al prezentei cauze penale, inculpatul Buzila Victor, nu numai că nu avea careva condamnări, dar nici nu avea careva cauze penale pornite în privința sa. Pentru fapta comisă ulterior, inculpatul a fost sancționat cu o pedeapsă cu sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, adică cu o pedeapsă mai blândă. Adică, contrar concluziilor instanței, inculpatul Buzila Victor totuși a făcut concluziile corespunzătoare și după sentințele pronunțate nu a mai comis careva infracțiuni. Dimpotrivă, executând integral pedepsele stabilite, Buzila Victor a manifestat un comportament adecvat și corect, acesta a făcut concluziile necesare și nu va comite pe viitor careva infracțiuni.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2021, s-a respins ca nefondat apelul declarat cu menținerea sentinței.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a concluzionat că inculpatul Buzila Victor a comis infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe, fiind apreciate cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

La stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont că, Buzila Victor a comis o infracțiune care face parte din categoria celor ușoare, a recunoscut vinovăția integral în faptele incriminate, sincer se căiește în cele săvârșite, înaintând o cerere de examinare a cauzei penale în temeiul art.364¹ Cod de procedură penală, anterior a fost tras la răspundere penală pentru infracțiuni similare (f.d.110-112, 115-120), potrivit certificatelor eliberate de către Biroul de Probațiune Soroca - a executat orele de muncă neremunerată în folosul comunității (f.d.121, 128), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, nu s-au reținut circumstanțe atenuante în privința inculpatului, or, recunoașterea vinovăției de către inculpat și examinarea cauzei în procedură simplificată prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, nu poate fi reținută în calitate de circumstanță atenuantă, deoarece unei și aceleiași circumstanțe i s-ar acorda o dublă valență juridică, recunoașterea vinovăției fiind ca o condiție la aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, respectiv fiindu-i redusă cu 1/3 pedeapsa, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Instanța de apel a reținut ca fiind întemeiate aprecierile primei instanțe, cu referire la aplicarea dispozițiilor art.70, alin.(3¹) Cod penal, ținând cont și de faptul că, inculpatul Buzila Victor la data săvârșirii infracțiunii imputate avea vârsta de 20 de ani, de circumstanțele în care au fost comise, de comportamentul și rolul acestuia, considerând că, Buzila Victor va putea fi corectat și reeducat stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare conform sancțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, cu aplicarea art.70 alin.(3¹) Cod penal pe un termen de 4 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar termenul stabilit va asigura atingerea scopului pedepsei, care va duce la corijarea și reeducarea acestuia.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiate și lipsite de suport criticile invocate de avocat în interesele inculpatului împotriva concluziilor primei instanțe referitor la individualizarea pedepsei stabilite, or, din materialele cauzei, instanța de apel a stabilit contrariul celor invocate de apărare.

Solicitarea apărătorului de a aplica inculpatului pedeapsă sub formă de muncă neremunerată, instanța de apel a considerat-o neîntemeiată, or, potrivit sentinței Judecătorei Criuleni (sediul Dubăsari) din 27 ianuarie 2021, Buzila Victor a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 29 decembrie 2020, Buzila Victor a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la 145 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și prin urmare, instanța de

apel a reținut că, infracțiunea respectivă este comisă într-un termen foarte scurt de la comiterea unor infracțiuni omogene.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță, prin prisma ansamblului de împrejurări ale speței, a ajuns la concluzia corectă precum că corectarea și reeducarea lui Buzila Victor este posibilă prin aplicarea pedepsei închisorii, cu izolarea lui de societate, stabilind întemeiat că pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, în privința inculpatului nu poate fi aplicată, deoarece nu-și va atinge scopul deplin.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Barcaru Marin în numele inculpatului, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6), 10) și 13) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a deciziei și a sentinței în partea individualizării pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate și constatarea ca executată a pedepsei din motiv că recurentul s-a aflat în arest preventiv, invocând următoarele:

- instanța de apel nu a dat răspuns la toate motivele importante invocate în apel, nu a motivat neaplicarea față de recurent a prevederilor art.art.79 și 90 Cod de procedură penală;

- decizia instanței de apel nu conține timpul aflării în arest al inculpatului, or, conform art.417 alin.(2) Cod de procedură penală: „în cazul când inculpatul se află în stare de arest, în decizie se indică timpul care se include în termenul pedepsei”;

- la pronunțarea deciziei, pedeapsa aplicată de prima instanță sub formă de 4 luni de închisoare a expirat, iar recurentul a executat pedeapsa prin aplicarea măsurii preventive de arest;

- la momentul consumării faptei în prezenta cauză penală, inculpatul nu avea condamnări, el nici nu avea careva cauze penale intentate în privința sa, astfel, nu este relevant argumentul instanței că inculpatul nu s-a corectat în urma aplicării pedepselor neprivative de libertate, or, în urma aplicării pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității prin sentința din 29.12.2020, inculpatul nu a mai săvârșit alte infracțiuni;

- urmează a fi aplicată Legea nr.243 din 24.12.2021 privind amnistia.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil cu menținerea deciziei instanței de apel, motivând că, prin soluția instanțelor ierarhic inferioare referitor la mărimea, categoria și modul de executare a pedepsei, s-a ținut cont de prevederile art.art.6, 7, 61, 75, 76, 77, 79 Cod penal, cauza a fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de judecată și-a argumentat suficient soluția, a ținut cont pe deplin de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează

răspunderea, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului, condițiile de viață ale familiei acestuia, iar în final a stabilit o pedeapsă echitabilă.

Referitor la argumentele recurentului privind aplicarea amnistiei în privința lui Buzila Victor, procurorul a indicat că, acesta urmează a aborda problema dată în instanța de judecată în conformitate cu prevederile art.469 alin.(1) pct. 15) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că, acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, reieșind din următoarele considerente.

Recurentul s-a conformat prevederilor art.422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Colegiul penal reține că, recurentul indică temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), 10) și 13) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că, motivele-temeiurile de recurs invocate de recurent, nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurent, prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că „instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel”, Colegiul penal constată că, acesta nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, la examinarea cauzei, instanța de apel a respectat prevederile art.414 alin.(1) și 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, întemeind corect soluția de menținere a sentinței. Decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, inclusiv și în partea contestată de avocat în prezentul recurs, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în decizia contestată.

Cu referire la criticile recurentului, invocate prin prisma temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că sunt neîntemeiate și reprezintă opinia subiectivă a acestuia față de aceleași circumstanțe apreciate în speță de instanțele de judecată, or instanța de apel în decizie (f.d.176–180), și-a motivat corect soluția de menținere a sentinței primei instanțe, prin care aceasta și-a argumentat detaliat soluția în partea individualizării pedepsei, stabilind inculpatului pedeapsa de 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar semiînchis.

Astfel, din textul sentinței primei instanțe(f.d.153-156) și a deciziei(f.d.176-180) instanței de apel, se reține că instanțele de judecată au luat în considerare circumstanțele invocate supra de recurent, pedeapsa fiind aplicată cu respectarea cerințelor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, precum și au ținut cont în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art.art.7, 75 Cod penal, de cerințele prevăzute de art.61 alin.(2) Cod penal, în vederea realizării scopului legii penale, de restabilire a echității sociale, corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, la fel, Colegiul penal constată că instanțele inferioare au luat în considerare și prevederile art.art.79, 70 alin.(3¹) Cod penal.

În acest sens, se reține că aceste prevederi legale au fost raportate just la circumstanțele cauzei penale, gravitatea infracțiunii săvârșită, urmările produse, precum și la personalitatea inculpatului, astfel doar aplicarea unei pedepse de 4 luni închisoare, va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, precum și la restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul penal respinge ca declarative alegațiile recurentului precum că, instanța de apel nu a motivat neaplicarea față de recurent a prevederilor art.art.79 și 90 Cod de procedură penală, or, instanța de apel în decizia sa (f.d.178-180), a argumentat necesitatea ca inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu executare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul. Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Mai mult, Colegiul penal statuează că, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Din aceste considerente, analizând materialele cauzei, Colegiul penal nu identifică temeiuri justificative de a interveni în hotărârile judecătorești a instanțelor ierarhic inferioare, care sunt legale și întemeiate, or, asupra aceluiași motive invocate în recurs, s-a expus suficient de argumentat și detaliat instanța de apel în decizia adoptată.

Temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce

vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

7. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Barcaru Marin în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Buzila Victor XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 07 iulie 2022.

Președinte

Cobzac Elena

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie